

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 114.310 van 9 januari 2003
in de zaak A. 73.250/VII-15.219.**

In zake : 1. de n.v. ARKOVA,
 2. Jacques GOUDESEUNE,
 3. Andrea DELPORTE,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaat M. DENYS,
 kantoor houdende te BRUSSEL,
 Grotehertstraat 12

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. BOSSUYT,
kantoor houdende te ASSEBROEK-BRUGGE,
Bossuytlaan 35.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. ARKOVA, Jacques GOUDESEUNE en Andrea DELPORTE op 14 februari 1997 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling van 18 december 1996 waarbij het beroep aangetekend tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 13 juni 1996 houdende het verlenen van de vergunning aan de n.v. ARKOVA, Knijffelingstraat 15, 8851 Koolskamp, om een inrichting te exploiteren gelegen te 8900 Dikkebus (Ieper), Ouderdomseweg 9, gedeeltelijk gegrond wordt verklaard;

Gelet op het arrest nr. 70.425 van 18 december 1997 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting, ingediend door de eerste verzoekende partij;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de beschikking van 10 januari 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 12 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 oktober 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat I. DUCHATEL, die loco Advocaat M. DENYS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van Advocaat J. BOSSUYT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het, behoudens wat de kosten betreft, eensluidend advies van Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De rechtspleging.

Overwegende dat naar luid van artikel 17, § 4ter, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, ten aanzien van de verzoekende partij een vermoeden van afstand van geding geldt wanneer zij, nadat de vordering tot schorsing van een akte of een reglement is afgewezen, geen verzoek tot voortzetting van de rechtspleging indient binnen een termijn van dertig dagen die ingaat met de kennisgeving van het arrest;

Overwegende dat het arrest nr. 70.425 van 18 december 1997 de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft verworpen;

Overwegende dat de tweede en derde verzoekende partij geen verzoek tot voortzetting van de rechtspleging hebben ingediend binnen de termijn van dertig dagen na kennisgeving van het arrest; dat te hunnen aanzien een vermoeden van afstand van het geding geldt;

2. De feiten.

2.1. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

Op 28 oktober 1970 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Dikkebus aan Jacques GOUDESEUNE een vergunning voor het uitbaten van een landbouwbedrijf gelegen aan de Ouderdomseweg, nr. 9 te Dikkebus voor een termijn van twintig jaar.

Op 1 juni 1976 wordt hem akte verleend van de aangifte van de exploitatie van een varkensfokkerij van 1.300 varkens; deze vergunning verstrijkt eveneens op 28 oktober 1990.

De 1.300 varkens zijn blijkbaar allemaal mestvarkens. Ze zijn gespreid over vier stallen, te weten twee oudere stallen (die later zullen worden afgebroken) en twee nieuwere.

2.2. Op 9 juni 1988 verleent het college van burgemeester en schepenen een bouwvergunning voor een nieuwe stal. Op 22 september 1988 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen een vergunning om de vergunde varkensfokkerij voor 1300 mestvarkens in vier stallen verder te exploiteren en uit te breiden met een stal van 332 zeugen en beren en voor 720 gespeende biggen. De vergunning geldt voor een termijn van vijftien jaar. Tegen deze vergunning wordt beroep aangetekend door het bestuur voor leefmilieu West-Vlaanderen.

Op 2 mei 1991 wordt de exploitatievergunning in beroep geweigerd. Niet enkel de uitbreiding wordt geweigerd, maar ook de verlenging van de basisvergunning.

Deze weigering in beroep wordt voor de Raad van State aangevochten, maar bij arrest nr. 91.489 van 7 december 2000 wordt het beroep als zijnde onontvankelijk verworpen.

2.3. Op 23 maart 1990 verleent het college van burgemeester en schepenen andermaal een bouwvergunning voor een nieuwe stal. De stal wordt gebouwd en wordt in mei 1991 in gebruik genomen zonder dat er blijkbaar een aanpassing van de exploitatievergunning wordt gevraagd. De stal verving twee oudere en kleinere stallen die werden afgebroken en volgens de verzoekende partij was voor een verplaatsing van vergunde dieren - gepaard gaande met een vermindering van 500 mestvarkens naar 334 zeugen - binnen de inrichting geen aanpassing van de vergunning nodig. De verwerende partij betwist die stelling.

2.4. Na de weigering in beroep bij ministerieel besluit van 2 mei 1991 volgen een reeks dwangmaatregelen en bevelen tot stopzetting. Jacques GOUDESEUNE verweert zich met vorderingen voor de burgerlijke rechter in kort geding en met drie beroepen bij de Raad van State. Bij arrest nr. 91.489 van 7 december 2000 wordt dit beroep en de ermee samengevoegde drie beroepen tegen de dwangmaatregelen als zijnde onontvankelijk verworpen.

2.5. Op 18 december 1995 wordt een milieuvergunning gevraagd voor de exploitatie van het bedrijf, ditmaal door de eerste verzoekende partij, die intussen de exploitatie had overgenomen.

Op 13 juni 1996 verleent de bestendige deputatie een milieuvergunning, voor de exploitatie van :

- 1.452 varkens in totaal, waarvan 648 zeugen, 4 beren en 800 mestvarkens;
- de opslag van 3.989 m³ mest;
- de opslag van 1.200 liter lamppetroleum (bovengronds);
- de opslag van 21.200 liter mazout (2 x 5.000 liter bovengronds en 2 x 5.000 liter ondergronds);
- de opslag van 1.200 liter dieselolie (bovengronds);
- een mazoutverdeelpomp;
- de lozing van normaal huishoudelijk afvalwater in een kunstmatige afvoerweg voor regenwater.

De vergunning geldt voor een termijn die overeenstemt met die van de in 1988 verleende vergunning, dus tot 22 september 2003. Als bijzondere voorwaarde wordt opgelegd wat volgt :

"teneinde mogelijke stof- en geurhinder tav. de onmiddellijke omgeving zoveel mogelijk te beperken dient bij het bouwen van de nieuwe stal gebruik gemaakt te worden van de momenteel bestaande technische mogelijkheden; daarom moet de verluchting van de stal tenminste bestaan uit een mechanisch verluchtingssysteem met een verticale uitstoot op 0,5 m of meer boven de nok

van het dak (zonder pet), of een systeem waarvan de exploitant kan aantonen dat het daarom tenminste evenwaardig is".

Op 24 juli 1996 wordt door zestien omwonenden in één beroepschrift beroep aangetekend tegen de verleende vergunning.

De afdeling stedenbouwkundige vergunningen adviseert gunstig. De administratie gezondheidszorg adviseert ongunstig voor de uitbreiding. De Vlaamse Milieumaatschappij adviseert gunstig. De Vlaamse Landmaatschappij adviseert ongunstig voor de gehele inrichting. De afdeling milieuvergunningen adviseert gunstig.

Op 18 december 1996 wordt de bestreden beslissing genomen. De door de bestendige deputatie verleende vergunning wordt gewijzigd :

- het aantal varkens wordt teruggebracht tot 1.117, waarvan 314 zeugen, 3 beren en 800 mestvarkens, dit als gevolg van het schrappen van de vergunning voor de tweede zeugenstal die 334 zeugen en 1 beer omvatte;
- de mestopslag wordt teruggebracht tot 2.545 m³;
- 1 van de bovengrondse mazouthouders wordt geschrapt;
- de mazoutverdeelpomp wordt geschrapt;
- het te lozen normaal huishoudelijk afvalwater wordt beperkt tot 120m³ per jaar.

3. De gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij als eerste middel de schending aanvoert van artikel 24, § 1, 5° van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet), van artikel 51, § 1, juncto artikel 49, § 1, 4° van Vlarem I, van artikel 51, 1°, a) en 52, 3°, van Vlarem I, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel; dat de uiteenzetting van het middel er in essentie op neerkomt dat de bestreden beslissing vermeldt dat ze wordt genomen ingevolge een administratief beroep dat werd ingesteld door "de heer DECEUNINCK - SMET, Ouderdomseweg, 18", terwijl onder de ondertekenaars van het administratief beroep enkel een Mevrouw DECEUNINCK - SMET is terug te vinden, en in het bestreden besluit met geen woord wordt stilgestaan bij de vraag of de "zogezegde heer DECEUNINCK - SMET" wel enig rechtstreeks belang kan laten gelden bij het aanvechten van de beslissing van de bestendige deputatie;

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in essentie antwoordt dat het beroep werd ingediend door niet minder dan zestien omwonenden en dat uit de neergelegde stukken duidelijk blijkt dat er zich in de nabije omgeving tal van woningen bevinden, inzonderheid aan de overzijde van de straat op enkele tientallen meters van de kwestieuze "tweede zeugenstal (stal 6)";

3.1.3. Overwegende dat het beroepschrift een collectief beroepschrift betreft, waarin staat vermeld dat het wordt ingediend door zestien "naaste omwonenden" die "door exploitatie van dit bedrijf hinder ondervinden"; dat het beroepschrift is ondertekend door onder meer "Mevr. DECEUNINCK Daniel - SMET Simonne"; dat de verzoekende partij niet betwist dat die persoon woonachtig is op de Ouderdomseweg, 18, zijnde het adres dat in het bestreden besluit uitdrukkelijk staat vermeld als adres van de beroepsindiener, terwijl de varkensfokkerij als adres heeft Ouderdomseweg, nr. 9; dat uit de neergelegde stukken blijkt dat in de onmiddellijke omgeving van de inrichting er zich diverse woningen bevinden; dat daaruit kan worden afgeleid dat Mevr. DECEUNINCK Daniel - SMET Simonne wel degelijk een naaste omwonende is zoals vermeld in het collectief beroepschrift en aangenomen door de verwerende partij; dat de verzoekende partij geen argument aanvoert dat op het tegendeel duidt; dat de vermelding in het bestreden besluit dat het beroepschrift werd ingediend door "de heer DECEUNINCK - SMET, Ouderdomseweg, 18", in plaats van door Mevrouw DECEUNINCK - SMET, Ouderdomseweg, 18 louter als een materiële vergissing voorkomt, die niet tot de vernietiging van het bestreden besluit kan leiden; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij als tweede middel de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van bestuurshandelingen en van de artikelen 21, § 1, 26, § 2, 29, 30, § 1, 5° en 52, 3° van Vlarem I

"Doordat de minister in het bestreden besluit een vergunningsbesluit van de bestendige deputatie deels tenietdoet, met verwijzing naar de inhoud van een advies dat de Afdeling Preventieve en Sociale Gezondheidszorg op 11 september 1996 over het dossier had uitgebracht.

Terwijl blijkt dat de twee belangrijkste adviesverlenende organen, het Bestuur Milieuvergunningen en de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie, de minister geadviseerd hebben om het ingediende beroep te verwerpen en de beslissing van het provinciebestuur te bevestigen.

En terwijl artikel 30, §1, 5° van het Vlarem I-besluit voorschrijft dat het besluit moet gemotiveerd worden 'inzonderheid rekening houdend met de verschillende uitgebrachte adviezen'.

En terwijl daarbij in het bijzonder rekening moet gehouden worden met het feit dat de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie op 27 september 1996 een gunstig advies heeft geformuleerd, en dat volgens artikel 26 §2 van het Vlarem I-besluit in deze Commissie ook een afgevaardigde van de Afdeling Preventieve en Sociale Gezondheidszorg zetelt, met stemrecht (zie punt 4 a van het artikel).

En terwijl de decreetgever de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie daarbij geconcipieerd heeft als een overkoepelend en integrerend adviesorgaan, dat alle door de ondergeschikte besturen uitgebrachte adviezen dient te bundelen en te coördineren (zie terzake de commentaar van VAN GRIMBERGEN, L. bij artikel 13 van het milieuvergunningsdecreet in 'Commentaar milieurecht Vlaams Gewest' Brugge, Die Keure, losbl.).

En terwijl de minister dan ook, op straffe van schending van de in hoofding van het middel aangehaalde bepalingen, niet geldig een advies van een ondergeschikt bestuur kan tegenstellen aan het advies dat de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie heeft verleend, en dit minstens niet op de gebrekkig gemotiveerde wijze zoals zulks in casu is geschied";

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt als volgt :

"[...]

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht opgelegd door de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is gelegen in de beschouwing dat niet alleen de betrokken bestuurde zelf als een derde belanghebbende in de hen respectievelijk aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, ondermeer opdat zij met kennis van zaken zouden kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden, maar ook dat het Uw Hoog Rechtscollege, in de uitoefening van de hem opgedragen wettigheidscontrole, mogelijk weze na te gaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot het bestreden besluit is kunnen komen.

Nu weze wel duidelijk gesteld dat om aan die belangrijke bestaansreden tegemoet te komen evenwel niet vereist is dat de inhoud van de tijdens de voorbereidende procedure ingewonnen adviezen in de beslissing worden overgenomen, noch vereist is dat de beslissing uitdrukkelijk de redenen vermeldt waarom de ingewonnen adviezen - of sommige ervan - niet worden gevolgd, noch dat een antwoord wordt gegeven op elk van de in beroep aangevoerde argumenten;

doch wel is het noodzakelijk en dan ook voldoende dat de beslissing duidelijk de redenen doet kennen die haar verantwoorden en waaruit kan worden afgeleid waarom de in beroep verdedigde stellingen niet worden aangenomen.

In casu werd door de Heer Minister ter schraging van het bestreden besluit van 18.12.1996 niet alleen uitgebreid, concreet en precies de redenen gegeven waarom Hij van oordeel was het hoger beroep van de omwonenden, onder de naam DECEUNINCK-SMET, als gedeeltelijk gegrond te moeten toewijzen en het bestreden besluit van de Bestendige Deputatie deels te moeten vernietigen, maar bovendien heeft de Heer Minister duidelijk aangegeven op welke gronden, zowel rechtens als feitelijk, Hij heeft geoordeeld dat het door de omwonenden aangetekend beroep wel degelijk gegrond was.

Terecht heeft hij, om de redenen door Hem aangehaald, geoordeeld niet te moeten ingaan op bepaalde hem verstrekte adviezen, maar wel degelijk inzonder

het advies van de afdeling Preventieve en Sociale Gezondheidszorg te moeten volgen, doch tevens ook het advies van de Vlaamse Landmaatschappij te moeten volgen.

Door dergelijke beoordeling werd dan ook voldaan aan de bepalingen van de motiveringswet van 29 juli 1991.

[...]"

3.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord als volgt repliceert :

"[...]

Beroepster vindt in dit verband overigens dat het niet behoort dat tegenpartij in de memorie van antwoord, bij de weergave van de administratieve voorgaanden van de zaak, enkel uitgebreid citeert uit de ongunstige adviezen, en de gunstige adviezen van bovenvermelde besturen links laat liggen (pagina 24 van de memorie van antwoord).

Ook bij de bespreking van het middel wordt de inhoud van beide adviezen als het ware doodgezwegen, en wordt in dit opzicht eigenlijk geen antwoord geformuleerd op het middel.

[...]

Het komt als onredelijk voor geurhinder toe te schrijven aan de uitbating van de stal die het recentst werd gebouwd en die op de grootste afstand van de woningen gelegen is.

De minister heeft overduidelijk in de besluitvorming een soort 'kapstok' gezocht om een weigeringsbeslissing voor de stal aan op te hangen, en heeft deze gevonden in de vorm van het advies van de Administratie Gezondheidszorg.

Beroepster meent ten andere dat de motivering die in dit advies wordt verstrekt aangaande de vermeende geurhinder, geenszins kan opwegen tegen de gemotiveerde adviezen van AMINAL - Afdeling Milieuvergunningen en de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie, en ook contrasteert met de concrete gegevens van de casus die hierboven werden opgesomd, en die het optreden van effectieve geurhinder zeer onwaarschijnlijk maken.

[...]"

3.2.4.1. Overwegende dat in haar memorie van antwoord de verwerende partij stelt zowel het advies van de administratie gezondheidszorg als het advies van de Vlaamse Landmaatschappij te hebben gevolgd; dat evenwel in de bestreden beslissing het advies van de Vlaamse Landmaatschappij uitdrukkelijk werd verworpen op grond van het motief dat "de aanvraag (...) evenwel op 22 december 1995 ontvankelijk (werd) verklaard toen het Mestactieplan nog niet van toepassing was"; dat de bestreden weigeringsbeslissing als volgt is gemotiveerd :

"Overwegende dat ten aanzien van het voormelde gunstige advies dd. 27 september 1996 van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie dient opgemerkt dat :

[...]

- het feit dat voldaan is aan de in artikel 5.9.4.4., 1° van titel II van het VLAREM dwingend voorgeschreven verbods- en afstandsregel onverlet

laat de noodzaak de toelaatbaarheid van de beoogde exploitatie te toetsen aan de specifieke omgevingssituatie; dat - zoals ook reeds werd opgemerkt in het ministerieel besluit MB/1446 van 22 mei 1991 - in de onmiddellijke buurt, met name aan de overkant van de straat en verder noordwestwaarts, zich verschillende woningen bevinden; dat deze woningen weliswaar gelegen zijn in het agrarisch gebied waarbinnen een hogere geurhinderdrempel aanvaardbaar is; dat ten aanzien van de situatie waarover bij ministerieel besluit MB/1446 van 22 mei 1991 uitspraak werd gedaan, nu twee oude mestvarkensstallen zijn gesloopt maar dat daartegenover echter staat dat een tweede zeugenstal wordt toegevoegd; dat wat het aantal dieren betreft het toen ging om de uitbreiding van de bestaande exploitatie van 1.300 mestvarkens met een bijkomende zeugenstal voor 332 zeugen en beren, zijnde in totaal 1.632 varkens exclusief de 720 biggen; dat het nu gaat om 1.452 varkens waarvan 800 mestvarkens, 648 zeugen en 4 beren; dat volgens het voormelde advies dd. 11 september 1996 van de Afdeling Preventieve en Sociale Gezondheidszorg van het Departement Welzijn, volksgezondheid en Cultuur de geurhinder veroorzaakt door de nieuw beoogde situatie voor de omwonenden niet tot een aanvaardbaar niveau zal kunnen beperkt worden;

Overwegende dat de exploitatie van de twee mestvarkensstallen vroeger is vergund geweest; dat ook de exploitatie van de eerste zeugenstal op basis van de in eerste aanleg verleende vergunning gedurende een korte periode vergund is geweest; dat ten aanzien van de vroeger vergunde situatie (1.300 mestvarkens) de bijkomende hinder veroorzaakt door deze eerste zeugenstal gecompenseerd wordt door de afbouw van 500 mestvarkens; dat wat de hindersituatie voor de omgeving betreft bijgevolg vergunning kan worden verleend voor de twee mestvarkensstallen en de eerste zeugenstal; dat de exploitatie met inbegrip van de tweede zeugenstal, zoals uit het voormelde advies dd. 11 september 1996 van de Afdeling Preventieve en Sociale Gezondheidszorg blijkt, aanleiding zal geven tot een voor de omwonenden overdreven geurhinder;

Overwegende dat de aanspraken en bezwaren aangehaald door de beroepindiener als volgt kunnen worden geëvalueerd :

[...]

- wat betreft de overige bezwaren is het zo dat de inrichting voldoet aan de dwingende voorschriften van titel II van het Vlarem; uit het advies dd. 11 september 1996 van de Afdeling Preventieve en Sociale Gezondheidszorg blijkt, evenwel dat de beoogde exploitatie aanleiding zal geven tot een voor de omwonenden overdreven geurhinder; bij een beperking van de vergunning tot de twee mestvarkensstallen en de eerste zeugenstal wordt de hindersituatie ten aanzien van de vroeger vergunde toestand evenwel niet vergroot;

Overwegende dat gesteld kan worden dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie, mits naleving van aangepaste milieuvergunningsvoorwaarden, tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt, in zoverre het aantal stallen beperkt wordt tot de twee mestvarkensstallen en de eerste zeugenstal;

[...]"

3.2.4.2. Overwegende dat de bestreden beslissing voor de weigering uitsluitend steunt op het advies van de administratie gezondheidszorg, waaruit zou blijken dat de geurhinder niet tot een aanvaardbaar niveau zou kunnen worden beperkt; dat dit advies evenwel enkel poneert dat "de geurhinder voor de omwonenden

den niet tot een aanvaardbaar niveau zal kunnen beperkt worden", zonder meer; dat daar tegenover staan de adviezen van de afdeling milieuvergunningen en de gewestelijke milieuvergunningscommissie, waarin wordt gesteld wat volgt :

"[...] dat de dieren ondergebracht worden in 2 nieuwe stallen, met deels natuurlijke ventilatie voor de ligboxen en mechanische verluchting voor de kraamafdelingen en de biggenafdelingen, welke ingeplant zijn achteraan op het bedrijf; dat de 2 oude stallen, welke het dichtst bij de naastgelegen woningen gelegen waren, afgebroken zijn; dat deze woningen gelegen zijn in het agrarisch gebied; dat de geurhinder aldus in vergelijking met de bestaande toestand niet zal toenemen, maar eerder zal verminderen [...]"

3.2.4.3. Overwegende dat uit de motivering van het bestreden besluit niet blijkt waarom de verwerende partij in concreto tot het oordeel is gekomen dat de geurhinder teweeggebracht door de vergunde inrichting niet tot een aanvaardbaar niveau zou kunnen worden beperkt, spijs het gegeven dat de twee stallen welke het dichtst bij de naastgelegen woningen waren gelegen, werden afgebroken en twee nieuwe stallen, waarin de dieren worden ondergebracht en die achteraan op het bedrijf zijn gelegen, gedeeltelijk met een mechanische verluchting zijn uitgerust; dat aldus nergens uit blijkt waarom de verwerende partij de gunstige adviezen van de afdeling milieuvergunningen en van de gewestelijke milieuvergunningscommissie - adviezen die evenwel hiërarchisch niet hoger staan dan deze verleend door de andere instanties, zoals de verzoekende partij voorhoudt - niet heeft gevolgd; dat de verwijzing van de verwerende partij in de laatste memorie naar de reeds gevoerde "tallose procedures" zowel voor de Raad van State als voor de diverse justitiële rechtscolleges en naar het feit dat het om een regularisatie gaat in casu niet opgaat, daar geen van die gegevens een wettelijke reden vormen om te ontkomen aan de formele motiveringsplicht opgelegd door de geschonden geachte bepalingen; dat het middel in de besproken mate gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De afstand wordt vastgesteld in hoofde van de tweede en derde verzoekende partij.

Artikel 2.

Vernietigd wordt het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling van 18 december 1996 waarbij het beroep aangetekend tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 13 juni 1996 houdende het verlenen van de vergunning aan de n.v. ARKOVA, Knijffelingstraat 15, 8851 Koolskamp, om een inrichting te exploiteren gelegen te 8900 Dikkebus (Ieper), Ouderdomseweg 9, gedeeltelijk gegrond wordt verklaard.

Artikel 3.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 4.

De kosten van het beroep, bepaald op 297,48 euro, komen voor een derde ten laste van het Vlaamse Gewest, voor een derde ten laste van de tweede verzoeker en voor een derde ten laste van de derde verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen januari tweeduizend en drie, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
	Th. VAN RAEMDONCK,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Th. VAN RAEMDONCK.

M.-R. BRACKE.